

Arrest

nr. 307 114 van 23 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 13 september 2022.

1.2. Op 6 april 2023 en 17 mei 2023 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Zijn voogd en advocaat waren ook telkens aanwezig.

1.3. Op 21 december 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Bogota. U groeide er op in de wijk Bosa en woonde daarna met uw familie in de wijken K. en M.. Qua onderwijs hebt u de middelbare school afgerond.

Kort nadat u 18 geworden was, ging u aan de slag in de zaak van uw tante en haar man, waar reserveonderdelen van wagens verkocht werden. Ze hadden geld geleend bij een zekere J., een geldschietster, en kregen met haar problemen vanwege achterstallige betalingen. Er kwamen tevens andere personen langs om het geld te innen. Ze behoorden tot de maffia, plaatselijk bekend als 'la Oficina de Envigado'. Uw tante en haar man besloten onder te duiken – jaren later vertrokken ze naar Canada en verzochten ze er asiel. Zelf bleef u in hun zaak werken. Ook u werd in deze periode onderschept door figuren die vroegen naar uw tante en naar het geld. Een aantal weken nadat uw tante en haar man uit hun zaak waren vertrokken, stopte ook u met uw werkzaamheden daar.

Zo'n 1 à 2 jaar later verschenen de maffialeden opnieuw, op verschillende plaatsen. Ze bedreigden u omwille van het geld en wilden weten waar uw tante en haar gezin zich bevonden. Bij één of twee gelegenheden werd u ook door hen geslagen. U had daarnaast steeds het gevoel dat u achtervolgd werd. Vanwege de problemen verhuisde u rond het jaar 2015 naar, respectievelijk, Bucaramanga en Villavicencio. In beide steden had u eveneens het gevoel achtervolgd te worden. In Bucaramanga benaderde er u een man die zei dat u met vuur aan het spelen was. U vestigde zich later terug in Bogota, ditmaal in de wijk P. A.. In deze periode deed u verschillende jobs, onder meer in de bouw, de horeca en de verkoop. U probeerde ook om bij de politie aan de slag te gaan doch tevergeefs.

In 2018 vertrok u naar Ecuador. Kort na uw aankomst werd u opnieuw aangesproken door dezelfde maffia als voorheen, die ginds gekend is als 'los Choneros'. Ze bedreigden u weer omwille van het geld en stelden u voor om voor hen te beginnen werken. Vanaf dan werd er wekelijks een deel van uw salaris afgehouden ter afbetaling van uw tantes schuld. U zat voor ongeveer 2 jaar bij de maffia. Na een kort verblijf in Guayaquil, de stad waar u toegekomen was, werd u verplaatst naar Milagro waar u instond voor geldinningen. U begon ook drugs en geld te smokkelen naar Peru. Dergelijke opdrachten leverden meer geld op en zo kon uw schuld sneller worden kwijtgescholden. U reisde ook enkele maanden terug naar Bogota om er een verplichte wapenopleiding te volgen, weliswaar tegen uw zin. U hield zich toen ook bezig met het rekruteren van nieuwe maffialeden en u volgde, los daarvan, ook een opleiding zware vracht bij een avondinstituut. U deed eveneens aan drugs- en geldsmokkel tussen Colombia en Ecuador, en opereerde in dit laatste land vanuit Milagro, Quito, Ventana en ten slotte Quinzaloma. U werkte goed en deed wat er van u verwacht werd.

Op een gegeven moment werd u opgebeld door uw neef (aan vaders zijde) uit Bogota, die zei dat ook hij werd lastiggevallen door de openstaande schuld van uw voornoemde tante (aan moeders zijde). U liet hem vervolgens overkomen naar Ecuador en bij u intrekken. U sprak ook met uw baas, die zei dat vier handen nog meer werk kunnen verrichten dan twee, en uiteindelijk ging ook uw neef aan de slag bij de maffia. Jullie gingen veelvuldig feesten en drinken, en uw neef beïnvloedde u zodanig dat u uw discipline verloor en niet meer wilde werken voor de maffia. Toen ze hier achter kwamen, vermoordden ze uw neef met kogels en messteken. Dit gebeurde tussen 12 en 15 april 2021.

U kreeg schrik om ook te worden vermoord. In augustus 2021 stapte u daarom heimelijk uit de maffia en vertrok u op illegale wijze naar Colombia. U had reeds het plan en de nodige fondsen om naar Europa te reizen, maar u vergat zich in te enten tegen Covid-19 waardoor u pas op 21 oktober 2021 effectief kon vertrekken. U verbleef in tussentijd op verschillende plaatsen (i.e. Bogota, Tibacuy en Santander).

Op de voornoemde datum nam u een vlucht naar Madrid in Spanje. U vestigde zich in de stad Valencia, waar u een kamer huurde en in de bouw- en verpakingssector werkte. U verzocht geen asiel in Spanje, want in dat geval zou u zich moeten inschrijven bij de gemeente en dan zou de persoon bij wie u woonde een bepaalde toelage verliezen. Verder had u ginds het gevoel dat de Colombiaanse maffia u op de hielen zat. Toen u tijdens de festiviteiten van de Fallas de Valencia had gedronken, verloor u uw bewustzijn, gooide u zichzelf van de tweede verdieping van een gebouw en werd u nadien wakker in het ziekenhuis. Dit betrof een psychotische episode met achtervolgingswanen.

Via Youtube had u vernomen dat België een land met levenskwaliteit is en u wilde eveneens graag een nieuwe taal leren. U reisde daarom op 8 september 2022 van Spanje naar België. Op 13 september 2022 bood u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Mocht u terugkeren naar Colombia, vreest u te worden gedood door de maffia (i.c. la Oficina de Envigado / los Choneros).

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs voor (originelen gezien). In verband met uw mentale problemen legde u ook een attest van een Belgische psycholoog voor (kopie).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u psychologische problemen hebt, waaronder slapeloosheid en het gevoel dat u wordt achtervolgd. U bent hiervoor in behandeling bij een psycholoog (CGVS I p.3). Later verduidelijkte u dat de achtervolgingswanen episodes betreffen waarbij u enkele minuten uw bewustzijn verliest, en dat u dit in België tot dusver reeds 4 à 5 keer had meegemaakt (CGVS I p.19). Ter staving van deze mentale toestand legde u een attest van een psycholoog neer waarin deze schrijft dat er, op basis van uw symptomen, een diagnose van post-traumatische stress kan worden vermoed (zie stuk nr. 4 in map 'documenten' in uw administratief dossier). Het CGVS betwist noch ontkent dat u het op mentaal vlak lastig heeft en heeft het nodige gedaan om hiermee rekening te houden tijdens uw persoonlijke onderhoud. Zo toonde de protection officer begrip voor uw mentale klachten en peilde hij verschillende malen naar uw welzijn. Er werd u ook meegegeven dat u, naast de gebruikelijke pauze, steeds om extra pauze mocht vragen. U diende hier echter geen gebruik van te maken en beaamde steeds dat u zich in staat voelde om het interview af te leggen / verder te zetten (CGVS I p.3-4, p.13, p.19-20; CGVS II p.2-3, p.13). U bleek ook prima in staat om op zelfstandige en structurele wijze uw asielaanvraag uit de doeken te doen en hierover gerichte vragen te beantwoorden. Uw antwoorden volgden telkens logisch op de vragen; uit niets blijkt dat u tijdens een van de onderhoudsbezoeken een waanepisode kreeg of uw bewustzijn verloor. Voor het overige werd er, noch door u, noch door uw advocaat, bezwaar geuit tegen het plaatsvinden van uw persoonlijke onderhoud, en wordt er in het voornoemde psychologisch attest niet vermeld dat u niet zou kunnen worden geïnterviewd vanwege achtervolgingswanen of andere problemen die uw vermogen om een vraaggesprek te voeren, zouden verhinderen.

Er zijn evenmin indicaties voorhanden dat uw verklaringen afgelegd bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) onbetrouwbaar zouden zijn omwille van bovenvermelde mentale klachten, evenmin haalde u ginds elementen aan die uw deelname aan de procedure zouden verhinderen (zie vragenlijst 'BPN', ingevuld op de DVZ).

Aanvullend wenst het CGVS toe te voegen dat er op basis van uw sociale media kan worden opgemaakt dat u na afloop van uw laatste persoonlijk onderhoud verschillende plezierreizen binnen België en Europa ondernam (zie infra).

Ook dit is een aanwijzing dat het psychisch lijden waarnaar u verwees niet dermate ernstig is waardoor u in de periode van uw onderhoud op het CGVS, enkele maanden voor deze reizen, niet in staat zou zijn geweest om autonoom op te treden voor zichzelf.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en de door u voorgelegde stukken kan niet worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u in Colombia problemen kreeg met de maffia, die u bedreigde en achtervolgde vanwege openstaande schulden van uw tante en haar man, in wiens zaak u gewerkt had. Vervolgens zou deze maffia u in Ecuador hebben gerekruteerd en uw neef, die zij later ook rekruteerden, hebben vermoord, reden waarom u terug naar Colombia en vervolgens naar België vluchtte (CGVS I p.10-15). Verschillende vaststellingen wijzen er echter op dat uw verklaringen over deze gebeurtenissen bedrieglijk zijn.

Zo beschreef u dat leden van de maffia u aanvankelijk naar het geld kwamen vragen in uw tantes zaak maar u vervolgens gedurende 1 à 2 jaar geen problemen met hen had. In de periode daarop volgend, toen u nog steeds in Bogota woonde, werd u opnieuw door hen bedreigd (CGVS I p.10). Gepeild naar hoeveel keer dit toen gebeurde, bleken uw verklaringen al weinig consistent. U stelde namelijk eerst dat u toen verschillende confrontaties met hen kende ("dat was vele keren, ze spraken met mij en ze gingen weg") om praktisch meteen daarna uw antwoord bij te stellen, zeggende dat zij slechts "één of twee keer" met u kwamen spreken (CGVS II p.8). Het is opmerkelijk dat u dit niet zeker lijkt te weten, zeker indien het nu plots slechts om een gering aantal keren zou gaan. Alleszins zouden zij een wapen op u gericht hebben wat u deed besluiten om van stad te veranderen (CGVS I p.10). Echter kon u evenmin duidelijkheid verschaffen over (de timing van) uw volgende woonplaatsen. Zo zei u aanvankelijk dat u gedurende 8 maanden in Bucaramanga verbleef en u zich in hetzelfde jaar in Villavicencio vestigde, waar u nog 3 maanden geweest bent (CGVS I p.5). In uw

volgende onderhoud beweerde u dan weer letterlijk het tegenovergestelde, namelijk dat u niet weet of u in datzelfde jaar naar Villavicencio trok (CGVS II p.8).

Uw verklaringen over de verdere gebeurtenissen in uw relaas zijn evenmin samenhangend. Bij DVZ haalde u namelijk aan dat u 'eind 2017 of begin 2018' met een wapen bedreigd werd door hen, waardoor u beseftte dat u Colombia moest ontvluchten. Dit gebeurde in Bogota (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Echter komt dit om te beginnen al niet overeen met de gegevens in uw paspoort, waarbij uw eerste Colombiaanse uitreisstempel (en bijhorende Ecuadoraanse inreisstempel) dateert van 19 juli 2018, hetgeen dus betekent dat u Colombia niet in allerijl uit Colombia moest vluchten zoals u wil doen voorstellen, maar er daarentegen nog een half jaar bleef (zie stuk nr. 1 in map 'documenten'). Daarnaast is het merkwaardig dat u in uw vrije relaas op uw eerste persoonlijk onderhoud, waarbij er u gevraagd werd om alle gebeurtenissen te vermelden, met geen woord hebt gerept heeft van een gewelddadige bedreiging met een wapen tijdens de voornoemde periode in Bogota. U verklaarde slechts dat u toen bij uw familie in Bogota verbleef, er verschillende jobs uitvoerde en vervolgens naar Ecuador vertrok om daar schoenen te verkopen en te zien hoe het er met de dollar ging (CGVS I p.11). Het feit dat uw relaas dergelijke uiteenlopende versies heeft, doet alvast afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verder beweerde u in uw spontane relaas dat u na uw aankomst in Guayaquil, Ecuador eerst zo'n twee weken op uw gemak was, alvorens te zijn onderschept door de maffia met de vraag/eis om voor hen te werken (CGVS I p.11). Toen u hier verder over bevraagd werd op uw tweede onderhoud beweerde u daarentegen dat u niet weet of dit gebeurde toen u net was aangekomen in Guayaquil dan wel toen u reeds twee weken in deze stad was (CGVS II p.10). Ook dit is merkwaardig. Hoewel het CGVS er begrip voor kan opbrengen dat u niet van alle gebeurtenissen in uw relaas exacte data kunt verschaffen, kan er evenwel van u worden verwacht dat u deze consistent in de tijd kadert aan de hand van uw verblijfsplaatsen en reizen. Zeker aangezien uw rekrutering bij de maffia, indien waargebeurd, toch een cruciaal ijkpunt moet zijn geweest in uw leven.

Om die reden valt het evenzeer op dat u niet eensluidend bent over hoe lang u bij de maffia was aangesloten.

Bij DVZ gaf u aan dat u gedurende anderhalf jaar voor hen gewerkt heeft (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5); aan het CGVS verklaarde u daarentegen dit een periode van ongeveer twee jaar betrof (CGVS II p.13). Op basis van uw beschrijvingen en de gegevens in uw paspoort klopt dit echter allebei niet. Zoals hierboven opgemerkt, moet u voor het eerst zijn toegekomen in Ecuador op 19 juli 2018 en werd u vrij snel daarna gerekruteerd (zie supra). Gezien u op 21 oktober 2021 definitief vertrokken bent uit Colombia en u hieraan voorafgaand nog 2 maanden in Colombia bent verbleven (CGVS I p.14), moet u bijgevolg de laatste keer uit Ecuador vertrokken zijn rond 21 augustus 2021. Uit uw beschrijvingen blijkt ook dat u tot aan uw laatste vertrek uit Ecuador - en na de moord op uw neef - voor de maffia bleef werken (CGVS I p.14). Dit alles impliceert dat u niet anderhalf jaar of twee jaar, maar wel iets meer dan drie jaar bij hen aangesloten moet zijn geweest. Opnieuw verbaast het dat u zo'n tegenstrijdige zaken zegt over een dergelijk ingrijpende periode in uw leven, die de kern van uw relaas beslaat.

Minstens even opvallend zijn uw vage verklaringen over de schulden van uw tante en, meer bepaald, het geldbedrag dat zij - en later u - aan de maffia verschuldigd was. Bij aanvang van uw tweede onderhoud werd er u gevraagd hoeveel geld uw tante oorspronkelijk had geleend. U wees op ongeveer 100 miljoen Colombiaanse pesos, maar zwakte daarbij al meteen uw verklaring af zeggende dat u niet weet of er hier intresten bij gevoegd waren en u ook niet weet of dit al dan niet een eerste of tweede lening van hen betrof (CGVS II p.4). Gevraagd in welke termijnen uw tante en haar man het geld moesten afbetalen, en hoeveel tijd ze daarvoor hadden, wist u al helemaal geen antwoord te geven (CGVS II p.5). Uw onwetendheid kan totaal niet overtuigen.

U had immers een goede band met uw tante en haar man, en u verklaarde dat zij u hadden ingelicht over hun lening en gewaarschuwd voor komende bezoeken van hun geldeisers (CGVS II p.5). Het was bovendien juist vanwege (en ter afbetaling van) die specifieke schuld dat u toch vrij lange tijd bij de maffia zou hebben gezeten en hierbij komt nog eens dat u zélf mensen zou hebben afgeperst (CGVS I p.11-12) waardoor dus al zeker mag worden verwacht dat u het oorspronkelijke, verschuldigde bedrag klaar en duidelijk kunt zeggen. Dit moet toch ongetwijfeld dikwijls ter sprake zijn gekomen tussen u en de maffialeden met wie u interageerde. Toen er u later op uw tweede onderhoud gevraagd werd hoeveel uw totale schuld bedroeg toen u bij de maffia in dienst trad, legde u overigens ook vage verklaringen af. U antwoordde dat zij niet meer in pesos maar in dollar rekenden, en dat uw schuld nu 50.000 of 60.000 dollar bedroeg (CGVS II p.11). Opnieuw verbaast het dat u dit niet exact kunt weergeven en u een marge van maar liefst 10.000 dollar hanteert.

Naast het feit dat uw vage en incoherente verklaringen geloofwaardigheid van uw tantes geldkwestie en uw rekrutering door de maffia reeds serieus op de helling zet, zoals hierboven duidelijk is gebleken, kan tevens worden opgemerkt dat het verloop van de feiten die u beschreef niet aannemelijk is.

U beschreef dat u, toen u net 18 werd, voor uw tante en haar man begon te werken en u dit ongeveer één jaar gedaan heeft, dus tot wanneer u 19 werd (CGVS I p.10). Hieruit volgt dat u op het einde van 2011 uw werkzaamheden in hun zaak moet zijn gestopt. Wat uw lidmaatschap bij de maffia betreft, is reeds gebleken dat u om en bij 19 juli 2018 voor hen moet zijn beginnen werken (zie supra). Dat er, met andere woorden, maar liefst 6,5 jaar inbegrepen zit tussen beide gebeurtenissen mag ten zeerste verbazen. Indien uw belagers er zo hard op uit waren om de schulden van uw tante terug te krijgen dat zij daartoe zelfs overgingen tot de rekrutering van een vrij ver familielid - zo niet, gingen zij u vermoorden (CGVS I p.11) - kan toch worden van uit gegaan dat zij de situatie niet zo lang zouden laten aanslepen. U beschreef weliswaar dat u in deze tijdspanne een drietal keren werd bedreigd - zij het dat u hierover geen consistente verklaringen wist af te leggen (zie supra) - maar voor de rest had u het louter over een gevoel dat u werd achtervolgd, zonder dat er in wezen iets gebeurde. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u de eerste 1 à 2 jaar zelfs helemaal geen last van uw belagers had (CGVS I p.10-11; CGVS II p.10). Dit is geen geloofwaardige gang van zaken. Het zou hier immers gaan om een maffiagroepering met internationale tentakels, gelijkstaand/gelinkt aan het beruchte Oficina de Envigado (zie verwijzingen naar deze groepering in de COI Focus Colombia Veiligheidssituatie van 27 juli 2020, p.36-37, beschikbaar op: https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf27.pdf (cgvs.be)). Bovendien was u tijdens deze periode steeds aan het werk en verbleef u bij familieleden en vrienden, wat voor de hand liggende plaatsen zijn, en daarbij wisten zij u ook effectief op te sporen buiten Bogota (CGVS I p.6, p.7, p.10). Indien de maffia werkelijk u, als zijnde de 'neef van', viseerden, kan er niet worden aangenomen dat zij gedurende al die jaren zulk engelengeduld hadden, en zij u niet frequenter en zwaarder belaagden.

In dit verband kan ook worden gewezen op de situatie van uw voornoemde tante en haar kinderen.

U verklaarde dat zij pas in 2018 of 2019 naar de Verenigde Staten of Canada vluchtten en zij, tot die tijd, op verschillende plaatsen in Colombia verbleven, ook bij familieleden (CGVS II p.6-7). Gevraagd of zij in dit tijdsbestek concrete problemen kenden met hun geldschieters en met de maffia - wat toch te verwachten zou zijn aangezien zij de persoon was die de lening had afgesloten - verklaarde u verbazend genoeg van niet (CGVS II p.7). Dat, bij uitstek, zij geen last meer had van de maffia, maar u wel en later zelfs ook uw neef, die nóg verder van uw tante verwant is dan u (CGVS I p.14), doet werkelijk de wenkbrauwen fronsen en is evenmin geloofwaardig te noemen.

Wat betreft de periode vooraleer u naar Ecuador vertrok, moet worden gewezen op volgende, opvallende uitspraak in uw vrije relaas: "Ik was nooit degene die voor mezelf ging zorg dragen want ik wilde gewoon jong zijn, feesten en met vrienden weggaan, dus ik nam geen voorzorgsmaatregelen en ik dacht dat die situatie niets met mij te maken had, maar nadat ze mij geslagen hadden, begon ik na te denken en ik besloot te verhuizen, dat was in dat jaar, in december, in die eindejaarsperiode. Ik heb toen geprobeerd om bij de politie te geraken maar ik was niet geschikt, er was voor mij geen plek bij de politie, ik was er niet door en toen ben ik van stad veranderd en ben ik naar Bucaramanga gaan wonen" (CGVS I p.10). Ook bij DVZ verklaarde u dat u probeerde politieagent te worden, maar niet geselecteerd werd (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Anderzijds, toen het CGVS u op uw laatste onderhoud vroeg of u ooit overwogen heeft om hulp of bescherming te zoeken bij de politie of het parket in uw land (of in Ecuador of Peru), beweerde u van niet omdat de politie ginds heel corrupt is. Hierop doorgevraagd, beweerde u ook dat u er aanvankelijk wel aan had gedacht om klacht neer te leggen in Colombia maar dat u tegelijkertijd dacht dat dit tot niets zou leiden omdat uw familie sowieso moest vertrekken als zij op hun beurt een eventuele aangifte deden (CGVS II p.21). Dit raakt kant noch wal.

Er kan immers niet worden ingezien dat u om die redenen de ordediensten niet wenste/durfde te raadplegen maar u desondanks wel probeerde om bij de, volgens u corrupte, politie aan de slag te gaan. Voorts gepeild of uw familieleden dan effectief klacht hebben neergelegd, blies u dan weer warm en koud tegelijk: u verklaarde eerst dat u het niet wist, om vervolgens te stellen dat u toch had gehoord dat ze het misschien gingen doen. Gevraagd of u hier ooit naar heeft gevraagd, antwoordde u dan weer eerst van niet; meteen daarna voegde u toe dat, als u het toch had gevraagd, u zich dat desgevallend niet meer zou herinneren (CGVS II p.21). Dergelijke vage en ontwijkende antwoorden kunnen wederom niet overtuigen. In geval van waarachtige problemen met de maffia, zou u logischerwijze wel weten of uw familie, die uiteindelijk in Colombia achterbleef, al dan niet de autoriteiten hebben geraadpleegd.

Verder is het zeer twijfelachtig dat u uw neef, die plots liet weten dat hij in Colombia ook werd belaagd vanwege uw tantes lening, naar Ecuador liet overkomen om bij u in te trekken toen u reeds bij de maffia zat. U zou immers zelf al met een wapen bedreigd geweest zijn omwille van datzelfde motief (zie supra), en daarbij had u eigenlijk geen zekerheid hoe de Ecuadoriaanse maffia zou reageren op zijn komst, waardoor dus eerder kan worden verondersteld dat u uw neef zou aanraden zo snel mogelijk naar een ander land te vluchten. Dat uw neef toch kwam, en u daarbovenop ook nog eens een goed woordje voor hem deed bij de maffia zodat hij ook voor hen aan de slag kon gaan is, met alle risico's indachtig, op zijn minst bedenkelijk te noemen (CGVS I p.13-14; CGVS II p.16-17). Hetzelfde kan worden gezegd over het motief waarom uw neef op een gegeven moment door hen werd vermoord. Hiernaar gepeild, verklaarde u dat hij een gebrek aan

discipline had vertoond jegens de maffia, omdat jullie samen veel gingen feesten en drinken, kwaad spraken over de groepering waar andere leden bij waren en hij u als dusdanig beïnvloedde dat u op een gegeven moment niet meer wilde werken (CGVS I p.14, CGVS II p.18). Echter, indien de maffia werkelijk omwille van zo'n reden uw neef op wrede wijze hebben gedood, kan moeilijk worden ingezien waarom zij desondanks u in leven zouden laten. U trof in dat geval immers even veel 'schuld' als hem en zou, als u niet meer gemotiveerd was om verder te werken, toch geen geld meer binnenbrengen voor de groepering. Bovendien zat de kans erin dat u zich tegen de maffia zou beginnen kanten. Door alleen uw neef te vermoorden, zou dit risico voor hen alleen maar groter zijn geweest.

Een ander opvallend element binnen de door u beschreven gang van zaken is dat u geen problemen met de maffia meer aanhaalde tijdens uw laatste twee maanden in Colombia. U verklaarde zelf dat u niet bij machte bent te zeggen dat u ondertussen nog gezocht werd of dat er bij een familielid naar u gevraagd werd (CGVS I p.14). Evenmin kunt u concrete indicaties opnoemen waaruit zou blijken dat zij nog naar u op zoek zijn (CGVS II p.21).

Nochtans kan worden van uit gegaan dat, als u werkelijk met de noorderzon uit Ecuador was vertrokken terwijl u nog voor de maffia aan het werk was en als zij zodanig wreed zijn dat ze uw neef in koelen bloede hebben omgebracht, zij uw plotse vertrek en verraad niet zomaar zouden tolereren en zij al snel represailles tegenover u zouden ondernemen.

Het CGVS herhaalt in dit verband dat de groepering in kwestie volgens u gelinkt zou zijn aan het beduchte Oficina de Envigado (zie supra), u zelf ook aangaf dat de Colombiaanse en Ecuadoraanse afdelingen met elkaar verbonden zijn en van elkaar op de hoogte zijn (CGVS II p.16-17), en zij zelfs in staat zijn om u zonder adres of telefoonnummer te vinden (CGVS II p.11). Bovendien is het zo dat u ook in deze periode bij familieleden en vrienden verbleef, waardoor het sowieso al geen titanenwerk moet geweest zijn om u op te sporen (CGVS I p.6, CGVS II p.20). Het uitblijven van enige problemen ondergraaft dan ook uw beweerde vrees bij terugkeer naar Colombia en spreekt uw verklaring, als zou de maffia van elke gelegenheid gebruik maken om u te treffen, volledig tegen (CGVS II p.22).

Tot slot kan nog worden vastgesteld dat u na uw laatste vertrek uit Colombia gedurende 11 maanden in Spanje verbleven bent, zonder ginds een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Nochtans heeft Spanje een gelijkaardige asielprocedure als België en lijkt het niet meer dan logisch dat u onmiddellijk na uw aankomst daar een verzoek zou doen, zodoende niet te worden gerepatrieerd naar Colombia vanwege illegaal verblijf. U hierover bevroegd op uw eerste onderhoud, opperde u dat u zich wel over de Spaanse asielprocedure had geïnformeerd maar dat de persoon bij wie u in Spanje een kamer huurde bepaalde subsidies zou verliezen indien u zich liet registreren bij de asielinstantie, hetgeen, kort gezegd, geenszins kan overtuigen daar dit niet opweegt tegenover uw eigen beweerde vrees voor uw leven. Het andere argument dat u liever naar België wilde komen omdat u een nieuwe taal wilde leren is evenmin ernstig (CGVS I p.17-18). Kortom, uw lange verblijf in Spanje zonder beroep te doen op de plaatselijke asielprocedure, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Het CGVS merkt aanvullend op dat u er op uw sociale media geen geheim van maakt dat u zich momenteel in Europa bevindt. Na uw persoonlijke onderhouds werden twee van uw openbare Facebookprofielen en één Instagramprofiel onderschept, alsook een publiek Facebookprofiel van uw moeder, waarop u (al dan niet samen met haar) duidelijk te zien bent, niet alleen in Brussel, Gent en Brugge maar ook in Valencia, Madrid, Venetië en Parijs. Een deel van deze toeristische foto's dateert van na uw laatste persoonlijk onderhoud, meer bepaald in september, oktober en november 2023. Hieruit kan worden geconcludeerd dat uw moeder vanuit Colombia naar hier is afgereisd met als doel verschillende landen in Europa te bezoeken. Dit bevestigt u trouwens ook zelf ook aan een van uw Facebookvrienden in een reactie op uw profiel. Uit het profiel van uw moeder blijkt overigens ook dat zij inmiddels is teruggekeerd naar Colombia (zie schermopnames toegevoegd aan map 'landeninformatie'). Al deze toeristische publicaties op jullie sociale media ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid en oprechtheid van uw vrees bij terugkeer, en tonen aan dat u uw verzoek om internationale bescherming op bedrieglijke feiten baseert. Een persoon die werkelijk op de vlucht is voor een bevreesde maffiagroepering die internationaal actief is, zou immers nooit zo openlijk zijn locatie prijsgeven met het risico in het buitenland te worden opgespoord en alle gevolgen van dien, dit hoeft geen verder betoog.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw problemen met en lidmaatschap bij een maffiagroepering vanwege een schuldenkwestie van uw tante.

De door u ingediende documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs ondersteunen uw verklaringen over uw nationaliteit en identiteit, elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Het loutere feit dat uw paspoort verschillende Colombiaanse, Ecuadoraanse en Peruaanse in- en uitreisstempels bevat, biedt overigens geen bewijs voor uw beweerde smokkelactiviteiten voor de maffia daar u ook om eender welk ander motief naar deze landen kan zijn afgereisd. Verder kan het

attest van uw psycholoog enigszins staven dat u psychische moeilijkheden heeft, doch gezien bovenstaande observaties duidelijk aantonen dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook de link tussen deze klachten en de door u aangehaalde vluchtaanleiding niet worden aangenomen. Er dient hierbij te worden benadrukt dat een psycholoog zich slechts kan baseren op de verklaringen van diens cliënt/patiënt en hij, rekening houdend met zijn bevindingen, weliswaar vermoedens kan hebben over de oorzaak van bepaalde mentale klachten, maar deze kan nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de grondslag liggen ervan. Bovendien weerhoudt niets u ervan om, indien u dit nodig zou achten, bij terugkeer naar Colombia uw psychologische behandeling verder te zetten. Ook ginds zijn er immers psychologen voorhanden.

Op 30 juni 2023 liet u met behulp van uw advocaat drie opmerkingen overmaken aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud (zie briefwisseling in uw administratief dossier). Het CGVS heeft deze in overweging genomen, doch deze kunnen de hierboven beschreven bevindingen niet ombuigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze

verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, § 5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van het administratief beginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurszaken.

Verzoeker meent dat de grieven van de commissaris-generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn, rekening houdend de psychologische toestand van verzoeker alsook de tijdsverloop. Hij benadrukt dat verzoeker een bijzonder lang vrij relaas heeft gegeven (bijna 6 bladzijden) en dat zijn verklaringen geen ernstige tegenstrijdigheid bevat behalve wat de data betreft en dat voor het overige zijn relaas coherent is.

Verzoeker wijst voorafgaandelijk op kader van regels en richtlijnen omtrent de beoordeling van geloofwaardigheid die moeten worden gerespecteerd en nagevolgd en zoals omschreven in de "Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System Judicial analysis" van de

EUA, waaruit blijkt dat de concrete regels omtrent beoordeling van geloofwaardigheid zeer schaars zijn, maar dat dit niet betekent dat er geen richtlijnen kunnen worden afgeleid uit de rechtspraak van het EHRM, het Europees Hof van Justitie en dit bij de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn. De beoordeling van de geloofwaardigheid moet volgens de EUA betrekking hebben op de materiële feiten van het asielrelaas (zie p. 16) en deze worden gedefinieerd als *“Material facts are the facts by which an application is substantiated and that are linked to one or more of the requisites of the definition of a refugee or person eligible for subsidiary protection. Material facts are those facts and circumstances which are legally relevant for a determination of qualification for international protection. The assessment of an application for international protection must be based on facts material to the core of the claim.”* Hij stelt dat sommige argumenten van het CGVS niet alleen onvoldoende rekening houden met de psychologische toestand van verzoeker of subjectief zijn, maar ook geen materiële feiten betreffen.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn psychologische en psychiatrische problemen. Hij verwijst naar het psychologisch attest dat hij reeds had neergelegd en dat verwijst naar de noodzaak van een psychiatrisch onderzoek (stuk 3) en wijst erop dat eind november een eerste psychiatrisch consult plaatsvond en dat een nieuw consult zal plaatsvinden in aanwezigheid van een tolk (stuk 4). Er is volgens verzoeker dus sprake van post-traumatische stress en de vraag is niet of deze documenten met zekerheid de oorzaken van iemands psychische problemen kunnen vaststellen. Hij betoogt dat deze documenten vormen enerzijds een begin van bewijs van zijn verklaringen en van een traumatische ervaring vormen, en anderzijds aanwijzingen geven omtrent verzoekers psychologische toestand. Feit is immers dat er een trauma is vastgesteld dat tot de grootst mogelijke voorzichtigheid noopt. Hij stelt dat werken voor een bende zijn sporen nalaat en citeert uit Spheres of Influence, *“The Systemic Roots of Gang Violence in Ecuador”*, 07.02.2022 (internetlink). Verzoeker verwijst vervolgens naar rechtspraak van de Raad en citeert uit het UNHCR Handbook (paragrafen 206 tot en met 2012). Onder verwijzing naar artikel 4 (3) (c) van de Kwalificatierichtlijn, en rechtspraak van het EHRM stelt hij dat *“ook op gedegen wijze rekening worden gehouden met medische en psychologische attesten voor de beoordeling van de impact van deze medische en psychologische problemen op de geloofwaardigheid van verklaringen van een asielzoeker zoals in verschillende arresten de RVV dergelijke medische en psychologische attesten heeft weerhouden en heeft bepaald dat bepaalde psychologische problemen kunnen verklaren waarom er sprake is van tegenstrijdigheden, lacunes, incoherenties of het laattijdig invoeren van een bepaalde vrees omwille van psychologische problemen (zie bijvoorbeeld: RVV 137 456, van 23 mei 2017 en RVV 2017 241 van 21 februari 2019)”*. Hij citeert vervolgens arresten van de Raad waarin wordt benadrukt dat het belangrijk is rekening te houden met de psychologische toestand van een verzoeker en de noodzaak om rekening te houden met psychologische rapporten. Hij wijst vervolgens op de samenwerkingsplicht van de asielinstanties en rechtspraak van het EHRM en betoogt vervolgens: *“Om deze reden moet er een groot belang worden gehecht aan de psychologische attesten en in geval van twijfel over de inhoud van dergelijke documenten, moet er beroep kunnen worden gedaan op experts of eventueel een tegenexpertise kunnen worden gedaan, vooraleer deze documenten van tafel worden geveegd. Indien verwerende partij twijfels heeft omtrent de ernst en de impact van het psychologisch toestand en de draagwijdte in tijd hiervan had zij beroep moeten doen op experts om dit grondig te onderzoeken, vooraleer tot conclusies te komen zonder op ernstige wijze rekening te houden met de impact van deze psychologische problemen, alsook de zware verslavingen van verzoeker. Het CGVS betwist niet dat verzoeker op mentaal vlak lastig heeft en meent dat het nodig werd gedaan om hiermee rekening te houden tijdens de persoonlijke onderhoud van verzoeker. Het CGVS is echter van mening dat verzoeker in staat was om op zelfstandige en structurele wijze zijn asielrelaas uit te doen en hierover gerichte vragen te beantwoorden. Zijn antwoorden volgden immers telkens logisch op de vragen. Het CGVS laat echter helemaal na om de ernst van de impact van deze psychologische problemen van verzoeker in acht te nemen bij de beoordeling van zijn vermogen om details en data te onthouden. Samenhangend te beantwoorden en specifieke details, waaronder data, te onthouden zijn twee verschillende oefeningen. In casu lijdt verzoeker aan één zware posttraumatische stress met psychiatrische aandoeningen (stukken 3 en 4). Zelfs als zijn verklaringen coherent zijn, is het zeer aannemelijk dat verzoeker in de onmogelijkheid is om, in het kader van de specifieke oefening die een persoonlijk onderhoud bij het CGVS is, alle details, in het bijzondere data, te herinneren”*. Hij verwijst naar wetenschappelijke literatuur over de invloed van psychologische problemen op het asielrelaas en benadrukt dat de feiten hebben plaatsgevonden tussen 2018 en 2021 maar ook voor 2018. Hij citeert een studie van het UNHCR, *“Beyond proof, Credibility assessment in EU asylum systems may 2013”*, p. 59 en stelt dat het CGVS niet op een adequate manier heeft rekening gehouden met verzoekers PTSD.

Hij meent dat de grieven van het CGVS in verband met de chronologie van verzoekers relaas en in verband met de verschillende tegenstrijdigheden in de chronologie, moeten worden afgewezen of ten minste onvoldoende zijn om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de motieven inzake zijn asielrelaas. Met betrekking tot de bedreigingen in Bogota en woonplaatsen verwijst verzoeker naar de voorgaande uiteenzetting over de impact van PTSD op zijn geheugen en zijn vermogen om data en periferische elementen te kunnen herinneren en stelt dat het argument inzake de woonplaatsen geen materieel feit is en dus niet pertinent. Hij citeert zijn verklaringen (NPO, p. 8) en betoogt: *“Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker meerdere keren werd aangesproken en ondervraagd over zijn tante en haar echtgenoot maar werd maar 2 keer fysiek bedreigd door de*

benedeleden. Hij heeft dit duidelijk vermeld tijdens zijn persoonlijk onderhoud: "Ze hebben mij verschillende keren aangesproken en ze hebben mij één of twee keer geslagen" (NPO II, blz. 8). Ondanks het feit dat verzoeker reeds twee keer aan de vraag had beantwoord, stelt de PO opnieuw de vraag in andere woorden: "en hoeveel keer zijn ze in die periode echt met u komen spreken?" (wij onderstrepen). Aan die derde vraag antwoordt verzoeker de volgende: "één of twee keer. Dat ze mij kwamen aanspreken, dat zij mij vastpakken, dat was toen ik op een dag het huis buiten stapte, en toen hebben ze een wapen naar mij gericht". Het feit dat het is al de derde keer dat de PO dezelfde vraag stelt brengt een zekere verwarring in het hoofd van verzoeker. Uit zijn antwoord blijkt dat hij het heeft over de twee keren waar hij fysiek werd bedreigd (met bedreigende gedrag). Zijn antwoord is niet echt duidelijk maar de bescherming ambtenaar vraagt geen verduidelijking. Gelet op het verloop van het persoonlijk onderhoud, meent verzoekende partij dat er geen tegenstrijdigheid bestaat maar alleen een verwarring tussen de bescherming ambtenaar en verzoeker. De eerste grief van het CGVS is ongegrond: het is het resultaat van een verkeerde interpretatie van zijn verklaringen en het niet in aanmerking nemen van zijn PTSD en de tijdsverloop sinds de verschillende verhuizingen".

Wat betreft de bedreigingen in Colombia wijst hij er vooreerst op dat twee van de argumenten in de bestreden beslissing de precieze chronologie van de gebeurtenissen betreffen waarvoor naar het voorgaande betoog over de psychologische toestand van verzoeker kan verwezen worden. Hij citeert Elise Pestre, «*La vie psychique des réfugiés*», Payot, 2010, p. 77 en stelt "dat het regelmatig voorkomt dat een asielzoeker niet langer in staat is om de historische gebeurtenis in kwestie in de volgorde van zijn of haar psychische leven te plaatsen. Twijfels worden daarom symptomatisch voor deze verwarring en geven aanleiding tot andere onbewuste formaties zoals de productie van toevoegingen of vervormde herinneringen". Hij stelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud wel een gewelddadige bedreiging met een wapen heeft vermeld, dat hij het misverstand bij de DVZ heeft vermeld bij het begin van het persoonlijk onderhoud en dat het bij de DVZ lijkt alsof de gebeurtenissen in 2018 zijn gebeurd maar dat zij ervoor zijn gebeurd. Toen hij 2017-2018 antwoordde had hij het over nieuwe problemen die hij in Bogota kende en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de vragenlijst CGVS. Hij stelt ook dat er een duidelijke verwarring is bij verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 4), nu hij niet vermeld heeft bij de DVZ dat hij in Villavicencio werd bedreigd. Hij kan echter niet zich precies herinneren wat het misverstand was waardoor hij antwoordde dat hij het heeft over bedreigingen in Bucarmanga terwijl het over bedreigingen in Bogota ging.

Wat de duur van zijn aansluiting bij de maffia betreft stelt verzoeker dat het argument in de beslissing alweer een probleem van temporaliteit betreft en verwijst naar de uiteenzetting over zijn psychologische problemen. Inzake de schuld van zijn tante meent verzoeker dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn leeftijd op het ogenblik van de lening, aangezien hij toen 18 of 19 jaar oud was en het dus niet onlogisch is dat hij niet op de hoogte was van het bedrag dat zijn tante moest betalen. Hij heeft daarna niet meer aan zijn tante gevraagd wat het precieze bedrag was ondanks de goede relatie omdat hij sowieso niet de middelen had om de schuld terug te betalen namens zijn tante. Het werd ook nooit specifiek besproken met de maffia en kan het zich in elk geval niet herinneren. Hij besluit: "In ieder geval wist hij dat hij de maffia in werkelijkheid nooit zou kunnen verlaten, ten minste niet met hun toestemming. Eens in, blijft men bij de maffia. Waardoor hij uiteindelijk niet zocht om het precies bedrag te weten en te onthouden (NPO I, blz.13 : "ik stelde niet veel vragen" + NPO II, blz.11: "maar ik heb ook niet zo veel aandacht eraan besteed of het nu dollar of pesos waren, ik wist dat ik daar voor lang ging blijven en dat ik het nooit ging kunnen betalen"). Het is dus ook niet onmogelijk dat de maffia nooit echt de moeite heeft genomen om hem het precieze bedrag te geven. Verzoeker heeft dus vooral onthouden dat de schuld hoog was maar deed zijn best om één schatting te geven aan het CGVS. Dit blijkt duidelijk uit zijn verklaringen dat verzoeker onzeker is van zijn antwoord waardoor de tegenstrijdigheden".

Met betrekking tot de rekrutering door de maffia meent verzoeker dat de bestreden beslissing getuigt van een zeer subjectieve interpretatie vooral gebaseerd op veronderstellingen. Hij citeert opnieuw uit UNHCR, "Beyond Proof" en verwijst naar rechtspraak van de Irish High Court en de Court of Appeal of England and Wales.

Hij benadrukt dat het niet onlogisch is dat hij de eerste jaren niet werd benaderd aangezien verwacht kan worden van de maffia dat zij eerst het bedrag probeerden terug te krijgen van zijn tante. Omdat zij zijn tante en haar echtgenoot blijkbaar niet konden vinden werd verzoeker meerdere keren aangesproken, twee keer bedreigd en vaak achtervolgd, wat kan gezien worden als een poging om zijn tante te intimideren zodat ze haar schuld betaalt. Het is echter het vertrek van haar tante naar Noor-Amerika en zijn aankomst in Ecuador die de aanleiding was tot zijn rekrutering. Verzoeker kan alleen maar veronderstellen dat de maffia op de hoogte werd gebracht van dit vertrek waardoor zij opnieuw verzoeker benaderd om de terugbetaling van de schuld te vragen.

Met betrekking tot de situatie van zijn tante in Colombia stelt hij dat hij weinig contact had met zijn tante nadat hij gestopt was met werken. Zij zijn naar Canada vertrokken en verzoeker is niet op de hoogte van problemen die zij zouden hebben ondervonden maar hij vermoedt het wel aangezien ze anders niet zouden verhuisd zijn (NPO II, p. 5). Dit zijn beschermingsmaatregelen die aantonen dat de familie in gaten was gehouden door de maffia.

Wat de poging tot aansluiting bij de politie betreft bevestig verzoeker dat probeerde te worden om zichzelf te kunnen beschermen. Dat hij door zijn functies hoopte dat de maffia hem rustig zou laten of ten minste dat hij meer invloed zou hebben. Maar dit is volgens hem niet hetzelfde als een klacht indienen omdat men dan afhankelijk is van de goede wil van de politie en dat de wijdverspreide corruptie en de vrees voor represailles waartegen de politie niet zal kunnen beschermen, zoals verzoeker vreesde, wordt bevestigd door objectieve informatie zo betoogt verzoeker die vervolgens citeert uit OSAR, «*Colombie : violences policières et protection de l'État*», 15 juli 2020, p. 7 (internetlink) en <https://www.cospol.ch/directed-experiential-learning-police-image-and-security-in-colombia-literature-review/>.

De Colombiaanse staat kan zijn burgers niet op een redelijke manier beschermen tegen het criminele geweld in het land en het is dus niet om bescherming te vragen dat verzoeker politieagent wou worden, maar om zichzelf te kunnen beschermen, ook tegen eventuele problemen die hij zou ondervinden als gevolg van zijn werk. Hij besluit als volgt: “*De situatie is dus anders dat de situatie waar hij een klacht gewoon zou hebben neergelegd. De Colombiaanse overheden zijn immers niet in de mogelijkheid om verzoeker en zijn familie te beschermen tegen ernstig schade terwijl er een risico bestaat dat één politieagent de maffia zou inlichtingen over zijn klacht. De grief van het CGVS is ongegrond: het vergelijkt twee gedragingen die niet echt vergelijkbaar zijn*”.

Wat betreft de rekrutering van zijn neef meent verzoeker dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met de veiligheidssituatie in Latijns-Amerika en de invloed van de verschillende kartels. Hij wijst op de huidige situatie in Ecuador sinds de ontsnapping uit de gevangenis van de leider van Los Choneros, de noodtoestand die door de president is uitgeroepen, het intern gewapend conflict dat is erkend en waaruit blijkt dat de kartels extreem machtig zijn. *In casu* had de neef het geld niet om de schuld af te betalen en de situatie was onzeker, waardoor verzoeker dacht dat het best was om zijn neef te rekruteren zodat hij van de ‘bescherming’ van Los Choneros kon genieten. Verzoeker citeert in dit verband zonder bronvermelding en stelt dat zijn gedrag niet bedenkelijk is maar gestaafd door objectieve bronnen. Hij betoogt vervolgens dat het niet onlogisch is dat de maffia verzoeker in leven liet aangezien ze niet bang zijn voor verraad en zelfs in de gevangenis hun zaken voortzetten. De moord van zijn neef was een manier om verzoeker tot de orde te roepen.

Wat zijn verblijf in Colombia voor zijn vertrek naar Europa betreft, wijst verzoeker erop dat hij gedurende die twee maanden vooral binnen is gebleven en regelmatig is verhuisd (NPO I, p. 6) en dus wel degelijk voorzorgsmaatregelen heeft genomen en dat het niet onmogelijk is dat Los Choneros hem zocht in Ecuador of dat hij hun eerste prioriteit niet was. Onder verwijzing naar richtlijnen van de EUAA waarin een bepaald gedrag een povere indicator voor geloofwaardigheid wordt beschouwd besluit verzoeker dat het feit dat hij geen problemen heeft ondervonden geen adequate argument is om de geloofwaardigheid van het relaas in twijfel te trekken. Hij wijst er ook op dat het feit dat verzoeker nog niet is vermoord voor hij het land kond ontvluchten bovendien niet betekent dat hij dit risico niet meer zou lopen in geval van terugkeer.

Met betrekking tot zijn verblijf in Europa en het feit dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje betoogt verzoeker dat hij niet vertrouwd was met de Spaanse asielprocedure en dat zijn psychologische toestand is verslechterd, waardoor hij zich in Valencia van de tweede verdieping van een gebouw gooide. Hij citeert uit zijn verklaringen (NPO I, p. 19) en stelt dat de commissaris-generaal naliët de psychologische toestand van verzoeker volledig in aanmerking te nemen. Zijn laattijdig verzoek is onvoldoende om de andere grieven van het CGVS die ongegrond zijn te ondersteunen.

Wat betreft zijn zichtbaarheid op sociale media betreft tenslotte merkt hij op dat hij niet werd geconfronteerd met zijn Facebookprofiel en verwijst hij naar artikel 17, lid 2 van het KB van 11 juli 2003, wat ook kan gelden voor wat verzoeker op Facebook post. Hij geeft toe dat hij misschien onzorgvuldig is geweest bij het gebruik van zijn Facebook-profiel, maar stelt dat hij te goeder trouw geloofde dat dit niet gevaarlijk voor hem zou zijn. Volgens hem zouden de mensen die hem zochten hem niet hebben kunnen vinden in Europa, zijn profiel geeft niet aan waar hij woont en de ramificaties van deze bendes zijn niet hetzelfde in Europa als in Latijns-Amerika, zo betoogt verzoeker.

Verzoeker besluit het verzoekschrift door te wijzen op het feit dat hij twee keer werd gehoord, dat zijn relaas coherent was en dat wat de temporele inconsistenties betreft moet rekening worden gehouden met zijn PTSD en het tijdsverloop. Hij wijst er ook op dat “*de bestreden beslissing geen argumenten over zijn activiteiten per se voor de gang El Choneros bevat. Dat zelfs als zijn relaas over zijn problemen in Colombia eventueel niet als geloofwaardig zou worden beschouwen door Uw Raad, is het ten minste vereist om te verifiëren dat verzoeker geen risico loopt als gevolg van zijn desertie uit de kartel ‘Los Choneros’, quod non. Dat het een duidelijk risico profiel is die internationale bescherming rechtvaardigt. Dat beschikbare bronnen bevestigen dat de Colombiaanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen drugskartels (cf. supra)*” en houdt vervolgens een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel.

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. BJB attest;

3. Email van psycholoog van 14.07.2023;
4. Psychiatrisch attest van 21.11.2023.

3. Verweernota

De commissaris-generaal legt een nota met opmerkingen neer van 19 februari 2024 waarin zij antwoordt op het middel in het verzoekschrift en in wezen volhardt in de motieven van de bestreden beslissing.

4. Aanvullende nota

Verzoeker legt een aanvullende nota van 24 april 2024 neer waarin hij volgende nieuwe elementen bijbrengt en toelicht:

1. een fragment van een televisiejournaal van El Tiempo en een krantenartikel van Redmas (stuk 1) over de verdwijning van de neef langs moederszijde van verzoeker, M.S.T.D. in februari 2024 (internetlinks).
2. Psychologisch attest van 22 april 2024 (stuk 2).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de

verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoekschrift zijn originele Colombiaanse paspoort, zijn originele identiteitskaart en zijn originele rijbewijs voor (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 2 en 3). Aan zijn identiteit en Colombiaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld door de commissaris-generaal. Het staat ook niet ter discussie dat verzoeker afkomstig is van Bogota en er in verschillende wijken heeft gewoond voor en na zijn verblijf in Ecuador en in 2015 ook in Bucaramanga en Villavicencio heeft gewoond.

Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de Colombiaanse maffia (la Oficina de Envigado) omdat hij door deze groepering verantwoordelijk werd gesteld voor de openstaande schuld van zijn tante, in wiens bedrijf verzoeker kort werkte en deze niet kon terugbetalen en later in Ecuador door de bende Los Choneros, een afdeling van de voormelde Colombiaanse maffiagroepering aldaar, werd ingelijfd en gedwongen werd te werken als geldinver en drugskoerier. Na de moord op zijn neef, die ook in Colombia werd lastiggevallen omwille van de niet-terugbetaalde schuld van zijn tante, in april 2021 stapte verzoeker uit de maffia, keerde terug naar Colombia waar hij verbleef in Bogota, Tibacuy en Santander en vertrok in oktober 2021 naar Spanje. De Raad verwijst voor een samenvatting van de aangehaalde vervolgingsfeiten naar de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing en waarover geen opmerkingen zijn gemaakt in het verzoekschrift.

6.3. Het is niet betwist dat verzoeker psychologische problemen heeft. Verzoeker heeft bij de indiening van zijn verzoek een attest voor van A.P. en D.A., Assistentes Psychologue neergelegd van 15 mei 2023. Daarin wordt gesteld dat verzoeker een psychologische nood tentoonspreidt die hij associeert met stresserende gebeurtenissen in zijn geboorteland en dat verzoeker klaagt over bewustzijnsverlies, auditieve hallucinaties en nachtmerries. Zij attesteren dat zij de Posttraumatische Checklist Scale – PCL -5 hebben toegepast, die toelaat de intensiteit en frequentie van post-traumatische stresssymptomen volgend op een stresserende gebeurtenis te evalueren en dat verzoeker er de significante score van 62 haalde wat de aanwezigheid van post-traumatische stress suggereert. Op basis van de observaties wordt een psychologische opvolging aanbevolen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een *“Rapport de Consultation de Psychiatrie”* van 21 november 2023 toe waarin Dr. H.C. vermeldt dat een eerste contact met verzoeker plaatsvond, dat er een taalbarrière werd vastgesteld en dat een volgende afspraak dient te worden vastgelegd met een tolk. In het rapport wordt ook vermeld dat op die dag met medicatie wordt gestart.

Aan verzoekers aanvullende nota wordt ook een brief toegevoegd van A.P., klinisch psychologue van 22 april 2024. In dit attest wordt gesteld dat verzoeker 43 scoort op de schaal van Montgomery en Asberg (MADRS),

die volgens het attest werd gebruikt om het niveau van depressie van verzoeker te evalueren. Deze score suggereert volgens het attest een ernstige depressie, die wordt geïllustreerd door onder meer de onmogelijkheid om woede dan wel plezier te voelen en moeilijkheden om positieve gevoelens te ervaren. Er is bij verzoeker volgens het attest ook sprake van chronische slapeloosheid, vermoeidheid, suïcidale gedachten en een gevoel van wanhoop. Verder wordt de hogervermelde score op de Posttraumatic Checklist Scale – PCL -5 en de daarop gebaseerde voormelde analyse bevestigd en wordt verder gesteld dat verzoeker een dissociatief subtype van PTSD heeft en dat verschillende ervaringen van *“dépersonnalisation et de déréalisation”* zijn vastgesteld tijdens de consultatie. Het attest is opgesteld op basis van observaties van verzoeker tijdens twaalf consultaties tussen 20 maart 2023 en 15 april 2024. Een psychologische en psychiatrische opvolging van verzoeker wordt noodzakelijk geacht.

Verzoeker vermeldde bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud dat *“er bestaat een kans dat ik achtervolgingswaanzin heb”* (NPO I, p. 3) en verklaarde dat dit nog niet officieel werd vastgesteld en er lag op dat ogenblik ook geen psychologisch attest voor. Verzoeker werd daarop gevraagd of er iets kon gedaan worden om het interview gemakkelijker te maken voor hem, waarop hij antwoordde dat *“gewoonlijk vriendelijk zijn, goed zou zijn”* en werd hem gezegd dat hij moest aangeven als het op een bepaald ogenblik niet meer zou gaan (NPO I, p. 4). Op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud werd opnieuw ingegaan op zijn verklaring dat hij mogelijk achtervolgingswaanzin had. Verzoeker zet dan uiteen dat er momenten zijn dat hij geen notie meer heeft van de tijd of de plaats waar hij zich bevindt, dat dit gemiddeld één of twee minuten duurt en dat hij dit al 4 of 5 keer heeft gehad en voor de eerste keer de achtervolgingswaanzin voelde zes jaar geleden en dus toen hij nog voor de maffiagroepering werkte (NPO I, p. 19). De reden waarom hij in Colombia, Ecuador, Peru of Spanje geen psychologische hulp zocht is dat hij nooit een ziekteverzekering had en omdat hij niet aan de maffiagroepering kon gaan zeggen dat hij psychologische problemen had, verklaart verzoeker (NPO I, p. 20). Bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij zich in staat voelde om het persoonlijk onderhoud te doen (NPO II, p. 3).

In de neergelegde psychologische attesten wordt geen melding gemaakt van het feit dat verzoeker aan achtervolgingswaanzin zou leiden, wel wordt met betrekking tot verzoeker vastgesteld dat er sprake is van depersonalisatie en derealisatie, in het attest van 22 april 2024 omschreven als de gewaarwording zich van buitenaf te zien of de perceptie dat de dingen in de omgeving niet reëel zijn of beide. Deze ervaringen van depersonalisatie/derealisatie zijn volgens dit attest frequent en gaan gepaard met soms veranderd werkgeheugen, waardoor hij zichzelf soms op plaatsen aantreft zonder zich te herinneren waarom hij daar is of hoe hij daar is gekomen en met moeilijkheden met het *“mémoire épisodique à long terme”*.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker psychologische problemen heeft en hiervoor al geruime tijd door een psycholoog gevolgd wordt, dat verzoeker aan een dissociatief subtype PTSS lijdt waarbij frequente ervaringen van depersonalisatie/derealisatie werden gerapporteerd, wat volgens het psychologisch attest vaak tot geheugenverlies leidt met betrekking tot de traumatische ervaringen en dat hij medicatie kreeg voorgeschreven door een dokter in het kader van een psychiatrisch consult maar waarbij een taalbarrière werd vastgesteld.

In de psychologische attesten worden geen concrete elementen aangereikt met betrekking tot de vraag in hoeverre verzoekers psychologische toestand hem toeliet om de twee persoonlijke onderhouden mee te maken en op een coherente wijze zijn ervaringen in Colombia en Ecuador en de redenen waarom hij internationale bescherming verzoekt uiteen te zetten. Er wordt evenmin in gesteld dat verzoekers mentale toestand dit niet zou toelaten. De lezing van de notities van beide persoonlijke onderhouden brengt verder geen specifieke aanwijzingen aan het licht dat verzoeker verward zou zijn geweest of dat zijn psychologische problemen ertoe zouden geleid hebben dat hij niet op normale wijze kon antwoorden op de aan hem gestelde vragen of dat hij niet in staat zou zijn geweest zijn problemen op een begrijpelijke en logische wijze uiteen te zetten. Zoals reeds aangehaald verklaarde verzoeker ook bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud dat hij zich in staat voelde om het persoonlijk onderhoud bij te wonen en werd aan verzoeker ook de mogelijkheid geboden om aan te geven wanneer het niet meer ging. Verzoeker maakte hiervan geen gebruik en verder kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken dat er op enig moment sprake zou geweest zijn van animositeit tussen verzoeker en de bij de persoonlijke onderhouden aanwezige personen die het serene verloop van deze persoonlijke onderhouden zou hebben verhinderd.

Uit de door verzoeker neergelegde psychologische attesten kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn (geweest) om de persoonlijke onderhouden in het kader van het onderzoek naar zijn nood aan internationale bescherming bij te wonen of er zijn vluchtrelaas uiteen te zetten en op vragen hierover te antwoorden. Er werd rekening gehouden met verzoekers psychologische problemen bij de vaststelling van zijn bijzondere procedurele noden en er werden tijdens beide persoonlijke onderhouden passende steunmaatregelen genomen om hieraan tegemoet te komen tijdens beide interviews.

Verzoeker betwist dit ook niet als dusdanig maar werpt wel op dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening wordt gehouden met zijn psychologische problemen en met name de impact van zijn psychologische problemen op zijn vermogen om consistente verklaringen af te leggen. Hij benadrukt in dit verband dat het aannemelijk is dat hij, gelet op de bij hem vastgestelde posttraumatische stress, in het kader van een persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet in staat is om zich alle details, en in het bijzonder data te

herinneren en dat de feiten zich hebben voorgedaan tussen 2018 en 2021 en ook voor 2018. Na grondige lezing van verzoekers verklaringen in het licht van de beschikbare landeninformatie en rekening houdend met verzoekers psychologische problemen in zoverre deze blijken uit de neergelegde attesten en door hem toegelicht tijdens de persoonlijke onderhouds, stelt de Raad vast dat verzoeker de kern van zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maakt. Verzoeker zette weliswaar een zeer lang vrij relaas uiteen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, maar het geheel van onderstaande bevindingen doet besluiten dat zijn verklaringen over de schulden van zijn tante, de oorsprong van zijn voorgehouden problemen met een beruchte Colombiaanse criminele organisatie die hem in Ecuador zou hebben ingelijfd niet aannemelijk zijn.

Vooraf wordt opgemerkt dat in zoverre in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet zou gerept hebben over een bedreiging met een wapen tijdens de periode dat hij nog in Bogota woonde terwijl hij dit bij de DVZ wel deed, blijkt duidelijk uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij dit wel degelijk vermeldde (NPO I, p. 10) zodat dit motief van de bestreden beslissing niet kan weerhouden worden. De vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen over zijn verblijf in Villavivencio en wanneer hij precies werd bedreigd met een wapen zijn niet van die aard dat hieraan doorslaggevend gewicht kan worden gehecht. Verzoeker verklaarde eind 2017, begin 2018 met een wapen te zijn bedreigd bij de DVZ, maar gaf geen specifieke tijdsindicatie over wanneer hij precies bedreigd werd met een wapen in Bogota tijdens het vrij relaas in het eerste persoonlijk onderhoud, en evenmin kwam dit later nog ter sprake tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud. De tijdsaanduiding begin 2018 is weinig precies en de loutere vaststelling dat de stempels in zijn paspoort aangeven dat hij in juli 2018 naar Ecuador is gegaan is dan ook *in casu* weinigzeggend, zeker nu verzoeker zelf bij verschillende tijdsaanduidingen aangaf dat hij er niet zeker van was en zichzelf corrigeert (zie bijvoorbeeld *“Dat was in 2015 of 2016 maar ik ben er niet zeker van. Ja, 2015”*, NPO I, p. 11; *“En ik was met hem aan het werk in 2020, neen, het was 2019”*, NPO I, p. 13)) en ook na het tweede persoonlijk onderhoud zijn verklaringen over een aantal data schriftelijk corrigeert.

Het voorgaande doet evenwel geen afbreuk aan de overige pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen en op basis waarvan terecht wordt besloten dat zijn verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn.

Zo blijken zijn verklaringen over het bedrag dat zijn tante en haar man leenden en als gevolg waarvan verzoeker bedreigd werd en uiteindelijk in Ecuador zou ingelijfd worden vaag en inconsistent en is het weinig overtuigend dat hij hiervan niet op de hoogte zou geweest zijn. Wat betreft het eigenlijk bedrag dat zijn tante en haar man precies leenden, leest de Raad het volgende in de notities van het eerste persoonlijk onderhoud: *“Voor mij is het niet duidelijk maar het was ongeveer 100 miljoen pesos. Vz voegt toe: Of misschien was het met de interesten erbij dat het een bedrag van 100 miljoen pesos vormde, ik was daar niet zozeer bij betrokken, zij waren de eigenaars en wisten hoe dat in zijn werk ging. Misschien was het ook al niet meer de eerste keer, misschien was het al de tweede keer”*. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart hij, gevraagd hoeveel pesos zijn totale schuld bedroeg toen hij begon te werken voor de maffia: *“Hun volledige schuld was 50.000 of 60.000 dollar, het waren geen pesos meer maar dollars. VZ. Voegt toe: Maar ik heb ook niet zoveel aandacht eraan besteed of het nu dollar of pesos waren, ik wist dat ik daar voor lang ging blijven en dat ik het nooit ging kunnen betalen en in dat geval ging ik vermoord worden”* (NPO II, p. 11).

Hieruit blijkt dat verzoeker weliswaar een indicatie gaf over de grootte van het bedrag en zijn verklaring tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet zozeer afzwakte maar eerder specificeerde dat dit bedrag mogelijk inclusief interesten was, maar dat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud een beduidend lager bedrag noemt en dan niet weet of het om pesos of dollar ging. Uit zijn verklaringen blijkt dat zijn tante en oom geld geleend hadden van een 'geldschieder' en niet verzoeker zelf en was hij op dat ogenblik nog zeer jong, zodat op zich niet onwaarschijnlijk zou zijn dat hij aanvankelijk niet op de hoogte was van het precieze bedrag, maar dit verklaart niet, zelfs rekening houdend met zijn psychologische problemen, waarom hij geen preciezere indicatie kan geven van het bedrag dat hij moest terugbetalen omdat zijn tante dit nog niet had gedaan.

Immers, zelfs indien verzoeker nog jong was op het ogenblik dat zijn tante en oom problemen kregen wat zou kunnen verklaren dat hij aanvankelijk niet op de hoogte was van het precieze bedrag, is het weinig aannemelijk dat hij, nadat zijn tante en oom uit Bogota waren vertrokken, geen verdere informatie zou hebben kunnen krijgen van zijn tante over het oorspronkelijke bedrag dat zij moest betalen aangezien verzoeker om die reden werd lastiggevallen in Bogota en zelfs tijdelijk uit Bogota vertrok in 2015. Verzoeker had immers bij haar gewerkt en verklaart ook dat hij een goede band had met haar en haar man en dat zij hem hadden verteld welke problemen zij hadden (NPO II, p. 5). Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing verklaarde verzoeker ook dat hij zelf als geldlener had gewerkt voor de maffia in Ecuador, zodat aangenomen kan worden dat het bedrag dat hij schuldig was ter sprake moet zijn gekomen. In dit verband verklaart verzoeker wel dat zij hem 120 dollar per week betaalden maar daarvan 100 dollar afhielden voor de schulden en dat zij voor specifieke opdrachten die hij voor hen deed 500 of 700 dollar afhielden voor de schuld (NPO II, p. 11-12). Verzoeker weet dus niet welk bedrag hij moest terugbetalen maar kan anderzijds

wel precies aanhalen welke bedragen werden afgehouden van hetgeen de maffiagroepering betaalde voor zijn diensten. Dat hij geen inzage had in de boekhouding van zijn tante en dat hij later niet aan zijn tante zou gevraagd hebben naar het bedrag omdat hij toch de middelen niet had om het bedrag terug te betalen, zoals hij betoogt in het verzoekschrift, kan niet overtuigen. Dit verklaart immers niet dat hij al die jaren niet zou geweten hebben welk bedrag hij verschuldigd was, ook nadat hij reeds was ingelijfd door de maffia en hem wekelijks en per zaak die hij voor de groepering deed een bepaald bedrag werd afgehouden precies om zijn schuld te betalen. Evenmin verklaart dit waarom hij hierover geen verdere informatie had gevraagd bij zijn tante nadat de bendeleden onmiddellijk nadat zijn tante en oom uit Bogota vertrokken waren en hem zeiden dat hij moest opdraaien voor de betaling of later, nadat hij Colombia en Ecuador definitief had verlaten en naar Europa was gekomen. Dat hij berustte in het feit dat hij de maffia in werkelijkheid nooit zou kunnen verlaten en daarom niet op zoek ging naar het precieze bedrag, zoals hij eveneens betoogt in het verzoekschrift kan evenmin overtuigen. Verzoeker verklaarde immers dat hij onmiddellijk nadat zijn tante en oom onderdoken door de bendeleden werd lastiggevallen die naar zijn tante en het geld vroegen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij op geen enkel moment zijn tante of haar man hierover zou gecontacteerd hebben indien hij daadwerkelijk omwille van deze schuld werd benaderd en 1 of 2 jaar later bedreigd in die mate dat hij tijdelijk uit Bogota verhuisde. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers betoogt dat hij het precieze bedrag niet kent omdat het nooit werd besproken met zijn tante of de maffia niet strookt met zijn stelling dat het bedrag misschien wel werd vermeld op één of ander moment. Dat het bedrag misschien wel zou vermeld zijn maar dat hij zich dit bedrag niet zou herinneren, terwijl hij wel gedetailleerde verklaringen aflegt over de bedragen die werden afgehouden in functie van deze schuld, is weinig aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Deze vaststellingen doen reeds twijfelen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de voorgehouden aanleiding voor zijn problemen met en uiteindelijke rekrutering door de Colombiaanse maffiagroepering, met name de schuld die verzoekers tante zou gehad hebben bij deze groepering.

Dit wordt nog verstrekt door het feit dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker rond 2010 moet zijn beginnen werken bij zijn tante, dat hij dit ongeveer een jaar deed (NPO I, p. 7) en dat hij stopte enkele weken nadat zijn tante en oom waren ondergedoken omwille van de openstaande schuld, dus in 2011. Vervolgens gebeurde 1 of 2 jaar niets, waarna hij werd bedreigd door de maffialeden en Bogota tijdelijk verliet in 2015 om later terug te keren naar Bogota van waaruit hij in 2018 vertrok naar Ecuador, waar hij uiteindelijk werd ingelijfd. In de hele periode tussen 2013 en 2018 werd verzoeker volgens zijn verklaringen een keer met een wapen bedreigd en geslagen en werd hij ook een keer mondeling bedreigd voor zijn vertrek naar Ecuador en had hij verder het gevoel dat hij bedreigd werd. Tegelijk zou zijn tante en oom pas in 2018 of 2019 Colombia verlaten hebben en naar de Verenigde Staten of Canada zijn getrokken en tot dan bij verschillende familieleden hebben verbleven (NPO II, p. 6-7).

Verzoeker verklaart dat hij in Colombia werd bedreigd en uiteindelijk in Ecuador ingelijfd door La Oficina de Envigado. Volgens de door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geciteerde COI Focus, "Colombia. Veiligheidssituatie" van 27 juli 2020, is deze organisatie gekend als een machtige criminele federatie die lokale bendes in Medellin bevoorraadt met wapen en drugs en vroeger gelieerd was aan Pablo Escobar (p. 37). Vertegenwoordigers van Oficina de Envigado namen ook deel aan de officiële vredesonderhandelingen die werden opgestart tussen de regering en de grotere misdaadbendes in juni 2023 (zie COI Focus. "Colombia. Veiligheidssituatie", 20 november 2023, p. 41). Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing kan er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat, indien leden van deze bende daadwerkelijk erop uit waren om verzoeker de openstaande schuld van zijn tante te doen terugbetalen, zij gedurende vijf of zes jaar niet doortastender zouden opgetreden hebben ten aanzien van verzoeker en zijn tante en oom. Dat verzoeker gedurende de eerste 1 tot 2 jaar zonder meer ongemoeid werd gelaten door zijn belagers is dan ook niet geloofwaardig, indien het daadwerkelijk om leden van deze bende ging en zij zijn tante niet zouden hebben kunnen traceren, zoals hij betoogt. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat het vertrek van zijn tante in 2018 naar Noord-Amerika en zijn aankomst in Ecuador de aanleiding vormden voor zijn rekrutering maar gaat daarmee voorbij aan zijn eigen verklaringen waaruit blijkt dat hij zelf de link legt tussen de niet-betaalde schuld van zijn tante en zijn uiteindelijke rekrutering in Ecuador (NPO I, p. 11).

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de situatie van zijn tante en haar kinderen als volgt gemotiveerd: "In dit verband kan ook worden gewezen op de situatie van uw voornoemde tante en haar kinderen. U verklaarde dat zij pas in 2018 of 2019 naar de Verenigde Staten of Canada vluchtten en zij, tot die tijd, op verschillende plaatsen in Colombia verbleven, ook bij familieleden (CGVS II p.6-7). Gevraagd of zij in dit tijdsbestek concrete problemen kenden met hun geldschietters en met de maffia - wat toch te verwachten zou zijn aangezien zij de persoon was die de lening had afgesloten - verklaarde u verbazend genoeg van niet (CGVS II p.7). Dat, bij uitstek, zij geen last meer had van de maffia, maar u wel en later zelfs ook uw neef, die nóg verder van uw tante verwant is dan u (CGVS I p.14), doet werkelijk de wenkbrauwen fronsen en is evenmin geloofwaardig te noemen". Verzoeker weerlegt deze motieven niet door te stellen dat hij niet weet of zijn tante al dan niet problemen had maar dat dit wel kan vermoed worden en dat zij als voorzorgsmaatregel een aantal keer verhuisde. Verzoeker brengt verder geen enkel begin van bewijs bij van het feit dat zijn tante een autogarage zou gehad hebben en evenmin dat hij er zou gewerkt hebben, noch dat zijn tante en oom in de Verenigde Staten of Canada zouden verblijven. Verzoeker verklaarde dat zij in Canada asiel hadden aangevraagd en dat hij hiervan bewijzen kon bezorgen aan het CGVS (NPO II, p. 7).

De Raad kan slechts vaststellen dat noch bij het CGVS, noch bij de Raad documenten worden neergelegd waaruit kan blijken dat verzoekers tante en oom in Canada asiel zouden hebben aangevraagd. Verzoekers betoog dat het CGVS zich terzake bedient van een subjectieve interpretatie en dat plausibiliteit met voorzichtigheid moet worden aangewend in de geloofwaardigheidsbeoordeling omdat veronderstellingen kunnen worden beïnvloed door cultuur, taal en traditie kan *in casu* in de huidige stand van zaken niet worden aangenomen. Daargelaten dat verzoeker niet concreet aantoont hoe culturele of linguïstische factoren de beoordeling *in casu* zou hebben beïnvloed, wordt in de bestreden beslissing ook verwezen naar de Colombiaanse context waarin de door verzoeker gevreesde Colombiaanse maffiagroepering opereert zoals die blijkt uit objectieve landeninformatie.

Verder houdt het weinig steek dat verzoeker zijn neef zou laten overkomen naar Ecuador nadat deze aan verzoeker had laten weten dat ook hij bedreigd werd omwille van de openstaande schuld van verzoekers tante omdat hij dacht dat hij daar veiliger zou zijn dan in Colombia. Verzoeker verklaart dat hij het raar vond dat zij zijn neef belaagden omwille van deze schuld terwijl hij zelf voor hen werkte precies om de schuld terug te betalen en hem zei naar Ecuador te komen (NPO I, p. 14). Verzoeker verklaart dat hij toen al ongeveer anderhalf jaar bij de maffia zat en hem naar Ecuador haalde "*zodat hij meer op zijn gemak kon zijn*" en "*omdat ik voor kon spreken*" (NPO II, p. 16). Zoals terecht aangestipt is de door verzoeker voorgestelde gang van zaken, gelet op zijn verklaringen over de bedreigingen die hij zelf onderging omwille van dezelfde onbetaalde schuld van zijn tante en zijn gedwongen inlijving bij de maffiagroepering wel zeer bedenkelijk. Verzoeker wist immers zeer goed wat de risico's waren zodat het niet aannemelijk is dat de veiligheid van zijn neef de reden zou zijn geweest waarom hij zijn neef aanraade naar Ecuador te komen om bij hem te verblijven. Dat hij een goed woordje voor hem deed bij de maffiagroepering lijkt bovendien eerder te passen in de context van de rekruteringen van bendeleden waarnaar verzoeker zelf verwees met betrekking tot zijn neef (NPO II, p. 16). Verzoeker verklaart bovendien dat zijn neef "niet van dezelfde familiale tak" was als zijn tante (*idem*), wat het nog onwaarschijnlijker maakt dat zij neef zou zijn bedreigd omwille een openstaande schuld van verzoekers tante of om die reden zij neef zou aangeraden hebben naar Ecuador te komen en zich te laten inlijven in de bende om zichzelf te beschermen. Dat het beter zou geweest zijn voor zijn neef om gerekruteerd te worden door La Oficina de Envigado dan de bedreigingen van het lokale Colombiaanse kartel aangezien zijn neef ook het geld niet had om de schuld te betalen, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, is gelet op de door verzoeker geschetste context niet geloofwaardig en kan dan ook niet worden aangenomen. Verzoeker citeert een Engelstalige passage uit een tekst maar vermeldt de bron niet. Voor zover daarin wordt gesteld dat de oplossing voor veel jongeren in deze gemeenschappen erin bestaat om toe te treden tot de bendes om zich te beschermen tegen onveiligheid, kan niet worden vastgesteld om welke land en welke gemeenschappen het gaat in de geciteerde passage en is dit verder ook niet dienstig nu in de door verzoeker geschetste omstandigheden om de hierboven uiteengezette redenen hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn neef liet overkomen om hem te beschermen tegen de bedreigingen van de maffiagroepering omwille van de niet terugbetaalde schuld van verzoekers tante. Dat de kartels in Ecuador extreem macht zijn en dat de president van Ecuador de noodtoestand heeft uitgeroepen en een situatie van intern gewapend conflict heeft erkend, doet hieraan geen afbreuk.

Ook verzoekers verklaringen over de reden waarom zijn neef zou zijn vermoord, met name het feit dat hij een gebrek aan discipline had en een slechte invloed had op verzoeker waardoor deze laatste ook zijn taken voor de groepering verwaarloosde, zijn niet aannemelijk. Indien dit daadwerkelijk de reden zou geweest zijn waarom zijn neef op gruwelijke wijze zou zijn vermoord, rijst minstens de vraag waarom verzoeker, die hetzelfde gedrag vertoonde en bovendien een goed woordje had gedaan bij de groepering opdat zijn neef zou worden toegelaten, dan ongemoeid werd gelaten zoals terecht wordt aangestipt in de bestreden beslissing. Dat dergelijke criminele groeperingen zoveel macht en invloed hebben dat ze niet bang zijn voor verraad en dat hij nog nuttig kon zijn voor hen, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd is op zich niet onmogelijk, maar dit betoog kan *in casu* geen afbreuk doen aan de ongeloofwaardig bevonden verklaringen over de redenen waarom zijn neef in Colombia problemen zou hebben gehad en verzoeker hem naar Ecuador zou hebben laten komen.

Verzoeker verklaarde dat hij in de periode voor zijn vertrek naar Ecuador probeerde om politieagent te worden maar niet geschikt werd bevonden (NPO I, p. 10) en licht in het verzoekschrift toe dat hij dit probeerde om zichzelf te beschermen tegen de bedreigingen van de criminele groepering. Hij verklaarde ook dat hij zelf nooit bescherming heeft gezocht bij de politie of het parket in Colombia voor zijn vertrek uit het land omdat de politiek heel corrupt is en omdat het toch tot niets zou leiden (NPO II, p. 21). Het is niet noodzakelijk tegenstrijdig dat verzoeker probeerde politieman te worden als een soort beschermingsmaatregel maar dat hij, toen hij hier niet in slaagde ervoor opteerde om geen klacht in te dienen bij de politie tegen zijn belagers omdat de politie niet in staat zou zijn om bescherming te bieden. Het is niet omdat verzoeker meende dat de politie geen bescherming kon bieden voor verzoeker als burger dat hij er niet tegelijk kon vanuit gaan dat hij in zijn hoedanigheid als politieman beter beschermd zou zijn.

Evenwel dient te worden vastgesteld dat hij zeer inconsistente verklaringen aflegde over het al dan niet indienen van een dergelijke klacht van zijn tante en oom, verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de bedreigingen die hij in Colombia zou hebben gekregen omwille van de niet-terugbetaalde schuld verder ondermijnen.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Voorts gepeild of uw familieleden dan effectief klacht hebben neergelegd, blies u dan weer warm en koud tegelijk: u verklaarde eerst dat u het niet wist, om vervolgens te stellen dat u toch had gehoord dat ze het misschien gingen doen. Gevraagd of u hier ooit naar heeft gevraagd, antwoordde u dan weer eerst van niet; meteen daarna voegde u toe dat, als u het toch had gevraagd, u zich dat desgevallend niet meer zou herinneren (CGVS II p.21). Dergelijke vage en ontwijkende antwoorden kunnen wederom niet overtuigen. In geval van waarachtige problemen met de maffia, zou u logischerwijze wel weten of uw familie, die uiteindelijk in Colombia achterbleef, al dan niet de autoriteiten hebben geraadpleegd”*. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, verklaarde verzoeker wel degelijk dat zijn tante en oom uiteindelijk vertrokken uit Colombia, zoals ook hierboven vastgesteld. Het is evenwel weinig overtuigend dat verzoeker niet weet of zijn tante en oom ooit klacht hebben neergelegd tegen hun belagers (en dus de belagers van verzoeker). Verzoekers vluchtrelaas is gebaseerd op de problemen van zijn tante die de zijne zijn geworden. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker zou weten of zijn tante al dan niet klacht heeft neergelegd of zich daarover bij zijn tante zou informeren. Dit ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de openstaande schuld van zijn tante en de problemen die daaruit voortvloeiden voor verzoeker. Ten overvloede stelt de Raad ook vast dat ook verzoeker zelf geen enkele poging ondernam om bescherming te zoeken tegen de personen, niet-overheidsactoren, die hem zouden bedreigd hebben nadat zijn tante en oom zouden zijn ondergedoken. Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming door de staat of partijen of organisaties die de staat vertegenwoordigen of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt dit in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Niet vereist is dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, maar deze moet wel voldoen aan een aantal kwaliteitsvereisten om in overeenstemming te zijn met artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet. In de beschikbare landeninformatie wordt het openbaar ministerie in Colombia als relatief professioneel omschreven maar bronnen geven ook aan dat de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het rechtssysteem achteruit is gegaan in de periode onder de voormalige president Duque. De Fiscalia General de la Nacion (FGN) is overbelast en de procedures nemen veel tijd in beslag, maar dit neemt niet weg dat er een mogelijkheid bestaat om klacht in te dienen en beschermingsmaatregelen te vragen (UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*, August 2023, p. 34-35). Hoewel het rechtssysteem in Colombia blijft kampen met corruptie en het vertrouwen in justitie laag is (OSAR, *Colombie violences policières et protection de l’Etat*, 15 juli 2020, p. 7), blijkt niet dat burgers helemaal geen toegang zouden hebben tot bescherming vanwege de overheid in Colombia of dat dit bij voorbaat in alle gevallen zinloos zou zijn. Verzoeker verklaarde evenwel zelfs geen poging ondernomen te hebben om bescherming te vragen vanwege zijn nationale autoriteiten.

Tenslotte stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker zelf verklaarde dat hij niet kon zeggen of hij ondertussen nog gezocht wordt of dat er bij familieleden naar hem gevraagd wordt en dat verzoeker nadat hij stiekem de groepering in Ecuador had verlaten, eerst nog twee maanden in Colombia verbleef alvorens naar Spanje te vertrekken. Verzoeker verklaarde weliswaar dat hij regelmatig verhuisde, maar dit blijft een loutere bewering die verder niet wordt gestaafd en verder zijn er geen indicaties dat hij nog zou gezocht worden door de maffieuze groepering waarvoor hij werkte in Ecuador, en die in Colombia volgens hem bekend staat als La Oficina de Envigado. De Raad kan, gelet op het voorgaande de bestreden beslissing bijtreden waar wordt gesteld dat *“Nochtans kan worden van uit gegaan dat, als u werkelijk met de noorderzon uit Ecuador was vertrokken terwijl u nog voor de maffia aan het werk was en als zij zodanig wreed zijn dat ze uw neef in koelen bloede hebben omgebracht, zij uw plotse vertrek en verraad niet zomaar zouden tolereren en zij al snel represailles tegenover u zouden ondernemen. Het CGVS herhaalt in dit verband dat de groepering in kwestie volgens u gelinkt zou zijn aan het beduchte Oficina de Envigado (zie supra), u zelf ook aangaf dat de Colombiaanse en Ecuadoraanse afdelingen met elkaar verbonden zijn en van elkaar op de hoogte zijn (CGVS II p.16-17), en zij zelfs in staat zijn om u zonder adres of telefoonnummer te vinden (CGVS II p.11). Bovendien is het zo dat u ook in deze periode bij familieleden en vrienden verbleef, waardoor het sowieso al geen titanenwerk moet geweest zijn om u op te sporen (CGVS I p.6, CGVS II p.20). Het uitblijven van enige problemen ondergraaft dan ook uw beweerde vrees bij terugkeer naar Colombia en spreekt uw verklaring, als zou de maffia van elke gelegenheid gebruik maken om u te treffen, volledig tegen (CGVS II p.22)”*. De loutere bewering dat verzoeker twee maanden vooral binnen bleef en regelmatig verhuisde en dus voorzorgsmaatregelen nam, kan niet volstaan om de vermelde pertinente motivering te weerleggen. Verzoeker beweert gevisieerd te zijn door een beruchte en wijdvertakte misdaadbende in

Colombia en jarenlang voor hen gewerkt te hebben onder meer als geldinverzoeker en drugskoerier. Dat hij desondanks toch terugkeerde naar Colombia en ondermeer bij zijn moeder en andere familieleden verbleef (NPO II, p. 20) ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vrees, minstens nuanceert dit de ernst en actualiteit van zijn vrees voor vervolging vanwege deze groepering. Indien hij daadwerkelijk de organisatie zonder hun toestemming zou hebben verlaten, zoals hij beweert, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij niet zijn toevlucht zou zoeken in Colombia, waar de wortels liggen van deze organisatie en waar zij nog steeds floreert, en al zeker niet het risico zou nemen om onder meer bij zijn moeder te verblijven in die periode. Verzoekers verwijzing naar literatuur over de rol en het belang van 'demeanour' (houding) van de verzoeker bij de beoordeling van geloofwaardigheid en de caveats die hierbij gemaakt worden zijn niet dienstig, aangezien in deze literatuur voorbehoud wordt gemaakt bij het in aanmerking nemen van de houding en gedragingen van een verzoeker tijdens interviews bij de asielinstanties of een zitting van een rechtbank en dus niet de beoordeling van de verklaringen over de handelswijze van een verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst in de door hem geschetste context en in het licht van de beschikbare landeninformatie, zoals *in casu* het geval is.

Ook het gegeven dat verzoeker bijna een jaar in Spanje verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met een criminele organisatie in Colombia en toont in elk geval aan dat verzoeker zijn voorgehouden verleden bij deze bende er niet toe noopte om internationale bescherming te vragen in Spanje, hoewel hij er de taal spreekt en er elf maanden verbleef. Dat de persoon waar hij een kamer huurde hierdoor subsidies zou kunnen verliezen en dat hij een andere taal wilde leren en daarom naar België kwam, is geen plausibele verklaring waarom hij in Spanje elf maanden verbleef en toch geen beschermingsverzoek indiende. Verzoeker stelt nog dat het niet onwaarschijnlijk is dat zijn mentale uitputting en zijn psychologische toestand ertoe geleid heeft dat hij geen stappen ondernam om bescherming te vragen in Spanje. Evenwel dient te worden vastgesteld dat geen documenten voorliggen waaruit kan blijken dat hij toen reeds psychologische problemen had en evenmin documenten die zijn bewering kunnen staven dat hij in Spanje van de tweede verdieping van een gebouw sprong en in het ziekenhuis werd verzorgd, zoals hij verklaarde. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat hij had uitgezocht hoe hij asiel moest aanvragen, in strijd met zijn bewering in het verzoekschrift dat hij door zijn psychologische problemen geen stappen kon ondernemen om een verzoek in te dienen.

De door verzoeker bij zijn aanvullende nota neergelegde Spaanstalige internet en facebook artikels vergezeld van een vrije vertaling over de mysterieuze verdwijning in februari 2024 van M.S.T.D., van wie verzoeker beweert dat hij zijn neef langs moederszijde is, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen met betrekking tot de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. Uit niets kan worden afgeleid dat de persoon waarover in deze artikels wordt bericht dat het erop lijkt dat hij het voorwerp zou zijn geweest van afpersing en bedreiging, daadwerkelijk de neef van verzoeker is en bovendien stelt verzoeker zelf dat hij niet met zekerheid kan zeggen dat de ontvoering van deze neef verband houdt met zijn eigen problemen. Dat ontvoeringen en afpersing in Colombia voorkomen wordt niet betwist, maar uit de voorgelegde artikels kan geen verband met verzoekers voorgehouden problemen worden afgeleid en het louter voorkomen van dergelijke praktijken kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te nemen.

Verzoeker betwist verder ook niet dat hij op zijn sociale media geen geheim maakt van het feit dat hij zich in Europa bevindt en dat hij daarop te zien is met zijn moeder in Gent, Brugge en Brussel, maar ook in Valencia, Madrid, Venetië en Parijs en dat zijn moeder daarna terugkeerde naar Colombia. Verzoeker hekelt dat hij hiermee niet is geconfronteerd in strijd met artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS. Deze bepaling luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven"*. De Raad wijst er op dat deze bepaling slechts in de verplichting voorziet om de verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt (Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, BS. 11 juli 2018, 55413, Verslag aan de Koning). Hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal ertoe verplicht zou zijn om hem te confronteren met publiek toegankelijke gegevens op verzoekers sociale media alvorens een beslissing te nemen. Verzoeker heeft ook in het kader van de huidige beroepsprocedure bij de Raad de mogelijkheid om zijn standpunt hierover kenbaar te maken, wat hij ook heeft gedaan. Zoals reeds vermeld betwist verzoeker de feitelijke vaststellingen in dit verband niet en stelt hij zelf dat hij misschien onzorgvuldig is geweest bij het gebruik van zijn Facebook profiel maar te goeder trouw geloofde dat dit niet gevaarlijk kon zijn voor hem, aangezien zijn profiel niet aangeeft waar hij woont zodat de mensen die hem zochten hem niet aan de hand van die gegevens konden vinden. Zelfs indien zijn daadwerkelijke verblijfplaats in België hierdoor niet kan achterhaald worden, blijkt uit de niet betwiste vaststellingen in de bestreden beslissing wel dat verzoeker samen met zijn moeder herkenbaar op sociale media verschenen is

en dat zijn moeder na haar bezoek aan Europa naar Colombia is teruggekeerd. Indien verzoeker daadwerkelijk uit de maffiagroepering zou zijn gestapt en om de aangehaalde redenen Colombia zijn ontvlucht, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker en zijn moeder een grotere discretie aan de dag zouden leggen. Zelfs indien verzoeker ervan uitgaat dat hijzelf niet kan gevonden worden, lijkt het minder aannemelijk dat zijn moeder niet zou kunnen worden opgespoord om hem op die manier onder druk te zetten. Wat er ook van zij, de vaststellingen gebaseerd op foto's op Facebook zijn slechts bijkomstig aangezien de overige pertinente bevindingen van bestreden beslissing *in casu* voldoende determinerend zijn en door verzoeker niet worden weerlegd.

Met betrekking tot de door verzoeker bij het CGVS neergelegde documenten en de opmerkingen op de notities van de persoonlijke onderhouden wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“De door u ingediende documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs ondersteunen uw verklaringen over uw nationaliteit en identiteit, elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.*

Het loutere feit dat uw paspoort verschillende Colombiaanse, Ecuadoraanse en Peruaanse in- en uitreisstempels bevat, biedt overigens geen bewijs voor uw beweerde smokkelactiviteiten voor de maffia daar u ook om eender welk ander motief naar deze landen kan zijn afgereisd. Verder kan het attest van uw psycholoog enigszins staven dat u psychische moeilijkheden heeft, doch gezien bovenstaande observaties duidelijk aantonen dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook de link tussen deze klachten en de door u aangehaalde vluchtaanleiding niet worden aangenomen. Er dient hierbij te worden benadrukt dat een psycholoog zich slechts kan baseren op de verklaringen van diens cliënt/patiënt en hij, rekening houdend met zijn bevindingen, weliswaar vermoedens kan hebben over de oorzaak van bepaalde mentale klachten, maar deze kan nooit met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de grondslag liggen ervan. Bovendien weerhoudt niets u ervan om, indien u dit nodig zou achten, bij terugkeer naar Colombia uw psychologische behandeling verder te zetten. Ook ginds zijn er immers psychologen voorhanden. Op 30 juni 2023 liet u met behulp van uw advocaat drie opmerkingen overmaken aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud (zie briefwisseling in uw administratief dossier). Het CGVS heeft deze in overweging genomen, doch deze kunnen de hierboven beschreven bevindingen niet ombuigen”. Verzoeker laat deze pertinente en correcte motieven in het verzoekschrift volledig ongemoeid en worden bijgevolg door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande zijn de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld en kan aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Rekening houdend met verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten en beoordeeld in het licht van zijn individuele omstandigheden en de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker zijn voorgehouden problemen omwille van de niet-terugbetaalde lening van zijn tante met een beruchte Colombiaanse criminele organisatie en omwille van zijn rekrutering door deze organisatie in Ecuador niet aannemelijk maakt en evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van deze feiten ernstige problemen riskeert.

In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker de voorgehouden vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Colombia niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover ongelooftwaardig zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

Voor zover verzoeker zich beroept op zijn psychologische medische problematiek om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen, wijst de Raad erop dat hij overeenkomstig artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake een verzoek om internationale bescherming te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Indien verzoeker meent aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht op grond van zijn psychologische problematiek, dient de daartoe voorziene procedure in de Vreemdelingenwet te worden gevolgd.

7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In het arrest *“Elgafaji”* heeft het Hof van Justitie verder een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: - de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *“Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”*, C-465/07, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, pt. 39).

In de bestreden beslissing wordt op basis van de rapporten UNHCR, *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia: Country Focus”* van december 2022, het volgende uiteengezet met betrekking tot het onderzoek van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee

rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang. Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verzoeker voert geen verweer tegen deze motieven.

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de stad Bogota, waarvan verzoeker afkomstig is en waar hij hoofdzakelijk heeft verbleven voor zijn eerste vertrek uit Colombia en onder meer ook verbleef in de periode van twee maanden vlak voor zijn vertrek naar Spanje, worden beoordeeld. De stad Bogota blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Bogota is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS tweemaal werd gehoord. Tijdens beide persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op objectieve bronnen over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET